

CRÍTICA CINEMA

Marcel·lí Borrell

L'allargada ombra del pare

1 De què va? Un matemàtic genial oblidat de tothom mor boig al costat de la seva filla, que té pànic de l'herència psicològica...

2 Com va? Les matemàtiques i el seny no tenen sintonia. Si més no, dramàtica. De Lewis Carroll al protagonista de *Una mente perfecta*, el viacrucis vital és matemàticament esfereïdor. Il·lustratiu de móns marcats pel suplici d'intel·ligències en crisi. El film dirigit per John Madden –*Shakespeare in love*– s'empara en la peça teatral *Proof*, del jove David Auburn (Nova York, 1970), guanyador d'un Pulitzer i un Tony per aquesta història paternofilial a l'entorn d'una (temuda) bogeria hereditària. L'autor sembla inspirar-se en els nòrdics Au-

gust Strindberg i Henrik Ibsen, els de *Pare i l'ànec salvatge*, respectivament. Drames sobre l'estigma de l'herència paterna que condiciona, fatalment?, la vida dels fills. A *La veritat oculta*, Madden du a terme un neuro-relat, mòrbid en la fràgil pell de Gwyneth Paltrow, etiquetada actriu *carn-de-psiquiatre*. A l'ombra del rol que interpretava a *Sylvia* o la vida de l'angoixada poetessa Plath, la Paltrow segueix patint davant la càmera. Li fan costat

Jake Gyllenhaal –*Brokeback Mountain*– un fantasmàtic Anthony Hopkins, i Hope Davis, possessiva burgesa amb l'agenda al dia.

3 I va: bombó suculent, potser en pèl dens, per a cinèfils familiars.

La veritat oculta

Director: John Madden. Intèrprets: Gwyneth Paltrow, Jake Gyllenhaal, Anthony Hopkins, Hope Davis, Elisabeth Headrow. EUA, 2005. 100 minuts. Lauren.